

βαίνομεν ἔν φιλικὸν σεβασμοῦ καὶ εὐ-
γνωμοσύνης δάκρυ.

Κοιμήθητι τὸν ὕπνον τοῦ διναίου,
πολύτιμε ἄνερ!

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἄξιμνηστε Δη-
μήτριε Ἀργυρόπουλε!

Γαίην ἔχοις ἐλαφράν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 23 Δεγούστου 1878.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΕΩΡΓΙΤΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

ΕΠΙ ΤΩ: ΠΡΩΩΡΩ: ΘΑΝΑΤΩ: ΤΗΣ

Α. Α.

Μάτριν ζητῶ τὴν κάλαμον νὰ χαλιναγωγῶσω,
Εἰς: θλασφημίας, εἰς ἀράς καὶ πάλιν ὀλισθαίνει.
Τῶν τοιμηγῶν μου σκέψαν ματαίως νὰ κρατήσω
Ζητῶ τὸν βῶν τὸ πνεῦμά μου ἀνάθεκτον προβαίνει.
Προβαίνει, θέλον τῆς ζωῆς τὸ αἶνιγμα νὰ λύσῃ,
Κ' εἰς τοῦ θανάτου τὴν πυκνὴν σκοτίαν νὰ εἰσδύσῃ.

Χθὲς ἔτι κόρη ἔβαλλε δέκα καὶ ἑξ Μελίων,
Ἀγνή, γλυκεῖα, ὡς γλυκὺ μεϊδίμα νηπίου.
Εἰσέτι: μὴ γνωρίσασα τὸν κόσμον καὶ τὸν βίον,
Καὶ ζωῶσα, ὡς τὸ ἄνθος ζῇ, ἐν εὐς ἀγροκηπίου.
Ὡς ἄνθος, ναί. πλὴν, ὡς βορρᾶς ἔκτεινο ἀραρπάξει,
Νόσου πνοή· τὴν ἤρπασε καὶ χῶμα τὴν σκεπάζει.

Ἀλλὰ λοιπὸν πρὸς τί. εἰπέ, ὦ Πλάστα, ἐγγεινήθη,
Ἀπὸ τοσοῦτο ἔμελλε ἐργαχθῆναι νὰ ᾔναι;
Ζωὴν ὀλίγην διατί ἡ χεὶρ σου τῇ ἀρνήθῃ;
Καὶ πῶς ἐνὶ ἀφίπτατο πῶς δὲν τῇ εἶπας — μένει!
Ὁ ἐπιτρέπων εἰς τὴν γῆν κακοῦργοι νὰ τρυφῶσι...
Πρὶν ζήσωσιν εἰς ἀγῆστοι ἀφίπτοι νὰ ταφῶσι!

Λοιπὸν Θεὸς καὶ Πρόνοια λίξεις κενὰ ἰννοίας;
Λοιπὸν ἔν Ὀν ὑπέρεκτον τὸ σῶμπαν δὲν διέπει!
Εἰς μεθὰ θύματα λοιπὸν τύχης τυρλῆς, ἀγρίας,
Ἥτις καρπὸς εἰς στεναγμὸς καὶ δάκρυα δὲν ἐλάπει!
Χλεύη καὶ μέλλουσα ζωὴ καὶ ἄδης, ὅλα χλεύη!
Κ' εἶναι μωρὸς ὅστις Θεὸν καὶ Πρόνοαν πιστεύει.!!

Ὁ πνεῦμά μου, ποῦ με πλανᾷ! μὴ, μὴ προχώρει,
(στῇθι,

Εἰς αἴδουσον μὲ ἔρριψας ἀτέμνονα, φοικῶδῃ.
Ἄν δὲν ὑπάρχῃ τις Θεὸς, ἔν πάντα ἡ· αι μῦθοι,
Ἄφες γὰ μένον ἀγνωστα, γὰ μένον ὀμιχλώδῃ.

Εἶν' ἡ ἀλήθεια πικρά, ἡδὲα ἡ ἀπάτη...
Ἡ φαντασία ὄνειρα καὶ ἄρισ: νὰ πλάττῃ.

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ

ὦ νύχτα, γλυκεῖα παρηγορία μου,
Ἀδελφὴ τῆς ψυχῆς μου ἡγαπημένη,
Ἦλα νὰ κλείσῃς σὺ τὰ ἐλέφάρά μου,
Ἦλα νὰ δώσῃς σὺ εἰς τὴν πονεμένη
Ἀνάσσει, φτωχῇ καρδίᾳ μου.
Ἄλλη ἀπὸ ἐσὲ εἰς τὸν κόσμον δὲν μοῦ μένει,
Ἄλλη ἀπὸ ἐσὲ δὲν ἔχω εἰς τὰ δεινὰ μου,
Παρηγορήτρα ἐλπίδα ἡγαπημένη.

Χάρις μου τὸ μαῦρο σκέπασμά σου,
Νὰ διπλωθῇ ἡ ἐλπίδομνη ψυχὴ μου,
Πάρε με, νύχτα μου, ἐν εἰς τὴν ἀγκαλιά σου,
Καὶ γένου ἐσὺ ἡ ἀγάπη μου ἡ πιστὴ μου.
Σ' τὰ παγωμένα ὀλόμαυρα φτερά σου
Καλλίτερά νὰ δώσω τῇ ζωῇ μου,
Καλλίτερά νὰ πλανηθῇ σιμά σου
Παρά εἰς τοῦ κόσμου τὰ κακὰ τῇ ψυχῇ μου.

Ζάκυνθος, 28 Δεγούστου 1878.

ΔΙΟΝΓΕΙΟΣ ΠΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΙΑΚΩΒΑΚΗ ΡΙΖΟΥ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥΛΟΥ.

ΕΙΣ ΙΑΤΡΟΝ.

«Αἰτὸς ὅπου τ' ἀνθρώπινον δολοφονοῦς γένος,
ὁ ἱατρὸς Γεωργίος ἐδὼ εἶναι θαμμένος.
Φυλάξου, μὴ τὸν δέχῃς εἰς τὸν ἄδην, Περσεφόνη!
εἶν' ἱκανὸς καὶ τοὺς νεκροὺς νὰ ζαλιθανάτωγῃ.

ΕΙΣ ΑΔΑΦΑΓΟΝ.

«Ὁ πηγαδίστομος Ραζῆς, τῶν τραπέζιων ὁ γλάρος,
ἀρ' οὐ τὸν κόσμον ἔφαψε, τὸν ἔφαψε ὁ χάρος.

ΕΙΣ ΤΙΝΑ ΕΜΠΟΡΟΝ

Τὸ δεῖν πρᾶγμα ποῖαν τιμὴν εἰς τὴν δαῖνα πᾶν
(ἔχει
Πῶς τὸ δεῖν νόμισμα εἰς τὸν δαῖνα τόπον τρέχει.
Αὐτὰ σὺ πάντα ἔφροντιζες, αὐτὰ σὺ ἐξήτουσες,
Πλὴν τί πρᾶγμα ἔχει τιμὴν εἰς τὸν ἄδην δὲν ὀρωτούσες.